

บทละครพูด เรื่อง เห็นแก่ลูก

นายล้า : ฉันอยู่หัวเมือง เพิ่งเข้ามา แต่ฉันเคยเห็นหล่อนแล้ว

แม่ล่อ : เมื่อไหร่ล่ะ? ทำไมดิฉันจำไม่ได้ ดิฉันเป็นคนที่ย้ำคนแน่นัก

นายล้า : (ยิ้ม) หล่อนเห็นจะจำฉันไม่ได้เลย เมื่อฉันได้เห็นหล่อนครั้งก่อนนี้นะ อายุหล่อนได้สองปีเท่านั้น

แม่ล่อ : แหม ! ถ้ายังงั้น คุณคงรู้จักคุณแม่ดิฉันละซิคะ.

นายล้า : (แลดูตาพระยาภักดีแล้วจึงพูด เสียงออกเครือๆ) ฉันรู้จักคุณแม่หล่อนดี

แม่ล่อ : ถ้ายังงั้นดิฉันก็ยิ่งดีใจมากขึ้นที่ได้พบคุณ ก็คุณพ่อดิฉันที่ตายละคะ รู้จักไหม? (นายล้าพยักหน้า) ถ้ายังงั้นคุณก็ดีกว่าดิฉัน ดิฉันไม่รู้จักเลย, เคยเห็นแต่รูปที่ในห้องคุณแม่ รูปร่างสูง ๆ หน้าอกกว้าง ดิฉันช่างชอบหน้าเสียจริงๆ หน้าตาเป็นคนซื่อ ใจคอกว้างขวาง, ถ้าใครบอกดิฉันว่าเป็นคนไม่ดี ดิฉันไม่ยอมเชื่อเป็นอันขาดเทียว แต่ท่านก็เป็นคนดีจริง ๆ อย่างที่ดิฉันนึกเดาเอาในใจ คุณพ่อนี้ก็ได้บอกดิฉันว่าฉัน จริ่งไหมคะคุณพ่อ? (พระยาภักดีพยักหน้า)

นายล้า : ถ้าใครบอกหล่อนว่า พ่อหล่อนที่ตายนั้นเป็นคนไม่ดีละก็หล่อนเป็นไม่ยอมเชื่อเลยเทียวหรือ?

แม่ล่อ : ดิฉันจะเชื่ออย่างไร ดูในรูปก็เห็นว่าเป็นคนดี เออ ! นี่คุณพ่อบอกแล้วหรือยัง เรื่องดิฉันจะแต่งงาน?

นายล้า : บอกแล้ว, ฉันยินดีด้วย

แม่ล่อ : คุณจะต้องมารดน้ำดิฉันนะคะ.

นายล้า : ฉัน- เอ้อ- ฉันจะต้องรีบกลับไปหัวเมือง,

แม่ล่อ : โธ่ ! จะอยู่รดน้ำดิฉันหน่อยไม่ได้เทียวหรือคะ?

นายล้า : ฉันจะขอตรีตรองดูก่อน แต่อย่างไร ๆ ก็ดี ถึงฉันจะอยู่รดน้ำหล่อนไม่ได้ ฉันก็คงตั้งใจอวยพรให้หล่อนมีความสุข

แม่ล่อ : (ไหว้) ดิฉันรับพรล่วงหน้าไว้ก่อน คุณพ่อคะ ช่วยพูดจาชวนคุณอาให้อยู่รดน้ำดิฉันหน่อยนะคะ ดิฉันจะเข้าไปในเรือนเสียทีละ คุณพ่อกับคุณอาคงอยากคุยกันอย่างผู้ชาย ๆ สนุกกว่า (ออกไปทางประตูซ้าย)

นายล้า : (นั่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพูด เสียงออกเครือ ๆ) เจ้าคุณขอรับ ได้ทำพุดถูก, เด็กคนนี้ดีเกินที่จะเป็นลูกผม ผมมันเลวทรามเกินที่จะเป็นพ่อเขา ผมพึงรู้สึกความจริงใจด้วยตัวเอง

พระยาภักดี : (ตบ่านายล้า) พ่อล้า !

นายล้า : หล่อนได้เขียนรูปพ่อของหล่อนขึ้นไว้ในใจเป็นคนดีไม่มีที่ติ ผมไม่ต้องการจะลบรูปนั้นเสียเลย (ถอดแหวนวงหนึ่งจากนิ้ว) นี่แน่ะครับ แหวนนี้เป็นของแม่นวล ผมได้ติดไปด้วยสิ่งเดียว

เท่านั้นแหละ เจ้าคุณได้โปรดเมตตาผมสักทีพอถึงวันแต่งงานแม่ล่อเจ้าคุณได้โปรดให้แหวนนี้แก่เขา
บอกว่าเป็นของรับไหว้ของผม ส่งมาแทนตัว

พระยารักดี : (รับแหวน) ได้ซีเพื่อนเอ๋ย ฉันจะจัดการตามแกสั่ง อย่าวิตกเลย

นายล้า : แล้วผมขออะไรอีกอย่าง

พระยารักดี : อะไร? ว่ามาเถอะ ฉันไม่ขัดเลย

นายล้า : อย่าได้บอกความจริงแก่แม่ล่อเลย ให้เขาคงนับถือรูปผมอันเท่านั้น ว่าเป็นพ่อเขา
และให้เขานับถือตัวผมเป็นเหมือนอา

พระยารักดี : เอาเถอะ ฉันจะทำตามประสงค์

นายล้า : ผมลาที พรุ่งนี้เช้าผมจะกลับพิษณุโลก

ใบงานบทละครพูด เรื่อง เห็นแก่ลูก

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนบันทึกข้อมูลจากเรื่องที่อ่านในประเด็นต่อไปนี้ แล้วนำข้อมูลที่เขียนสรุปใจความสำคัญของเรื่อง

ประเด็นสำคัญของเรื่องที่อ่าน

.....

.....

.....

.....

.....

แม่ละออและพระยาภักดีมีความสัมพันธ์กับเรื่องในส่วนใด

.....

.....

.....

.....

.....

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วเขียนรายละเอียด

แม่ละออ : ถ้ายังงั้นดิฉันก็ยิ่งดีใจมากขึ้นที่ได้พบคุณ ก็คุณพ่อดิฉันที่ตายล่ะคะ รู้จักไหม (นายลำพวยักษ์หน้า) ถ้ายังงั้นคุณก็ดีกว่าดิฉัน ดิฉันไม่รู้จักเลย เคยเห็นแต่ในรูปที่ในห้องคุณแม่ รูปร่างสูง ๆ หน้าอกกว้าง ดิฉันช่างชอบหน้าเสียจริง ๆ หน้าตาเป็นคนชื้อ ใจคอกว้างขวาง ถ้าใครบอกดิฉันว่าเป็นคนไม่ดี ดิฉันไม่ยอมเชื่อ เป็นอันขาดเทียว แต่ท่านก็เป็นคนดีจริง ๆ อย่างที่ดิฉันนึกเดาเอาในใจ คุณพ่อนี้ก็ได้บอกดิฉันว่างั้น จริงไหมคะ คุณพ่อ (พระยาภักดีพยักหน้า)

จดบันทึกข้อมูลที่สำคัญเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

.....

.....

.....

.....

.....

ระบุใจความสำคัญของเรื่อง

.....

.....

.....

.....

.....

สรุปความรู้จากบทละครพูด เรื่อง เห็นแก่ลูก

.....

.....

.....

.....

.....

